

BİR KİŞİSEL BİLGİSAYARIN ANILARI

Ximena ve Héctor'a

15 Mart 2000'de, dört yüz seksen bin pesoya, otuz altı taksitle alınmıştı. Max üç kutuyu taksinin bagajına yerleştirmeye çalıştı ama sığmadı, yol kısa –Italia Meydanı'na kadar sadece on blok– olsa da kutuları iple bağlaması, hatta mandalla tutturması gerekti. Max eve girer girmez ağır bilgisayar kasasını yemek masasının altına yerleştirdi, kabloları özenli sayılabilecek şekilde dizdi ve tıpkı bir çocuk gibi torbalarla ve ambalaj köpükleriyle oynadı. Sistemi büyük bir ciddiyetle başlatmadan önce her şeye dikkatlice bakmak için zaman ayırdı, büyüleyiciydi: klavye kusursuz görünüyordu, monitör mükemmeldi, hatta fareyle hoparlörlerin bile hoş olduğunu düşündü.

Yirmi üç yaşında hayatına giren ilk bilgisayardı bu, aslında bilgisayarı açmayı ve kelime işlemcisini çalıştırmayı ancak becerabiliyorken onu neden istediğini tam olarak bilmiyordu. Fakat bir bilgisayara sahip olmak şarttı, herkes aynı fikirdeydi, taksitleri ödemesine yardım edeceğine söz veren annesi bile. Üniversitede asistan olarak çalışıyordu, belki ara sınav sorularını ya da elle, bazen de güçbela eski bir Olympia daktiloyla yazdığı eski notlarını bilgisayara geçirebilirdi, üniversite yıllarında bütün ödevlerini bu daktiloyla yazmıştı, bu durum sınıf

arkadaşları arasında dalga geçme isteği ya da hayranlık uyanırdı, çünkü neredeyse tamamı çoktan bilgisayara geçmişti.

İlk işi son yıllarda yazdığı şiirleri bilgisayara geçirmek oldu, kimsenin beğenmediği ama kötü de olmayan kısa, eksiltili, tesadüfi metinler. Fakat defterlerinde o kadar anlamlı duran o kelimeleri ekranda görünce bir şey oldu: dizelerden şüphe duyuyor, başka bir ritme, belki de müzikal bir ritimden çok görsel bir ritme kapılıyordu, ama bu geçişi bir deneyim olarak yaşamak yerine içine kapanıyor, yılıyor ve genelde yazdıklarını silip yeniden başlıyordu ya da yazı karakterini değiştirerek veya fare imlecini düz çizgiler, vev çizgiler ya da halkalar çizerek ekranın bir ucundan öbür ucuna sürükleyerek zaman kaybediyordu. Defterlerini ve kalemını terk etmiyordu, hatta ilk sakarlığı klavyeyi mürekkeple sıvamak oldu, klavyenin sayısız kahve fincanının tehditkâr varlığına ve aralıksız kül yağmuruna da katlanması gerekti, çünkü Max küllüğe neredeyse hiç yetişemiyordu ve yazı yazarken çok sigara içiyordu, daha doğrusu çok sigara içerken az yazı yazıyordu, çünkü sigara içme hızı yazarlık hızına oranla ciddi bir üstünlüğe sahipti. Biriken bu kir birkaç yıl sonra *a* seslisinin ve *t* sessizinin kaybolmasına sebep olacaktı, ama şimdi olayların sırasına sadık kalmak daha iyi olacak.

Bilgisayar sayesinde ya da bilgisayar yüzünden yeni bir yalnızlık biçimi baş göstermişti. Artık haberlere bakmıyordu, gitar çalarak ya da çizim yaparak vakit kaybetmiyordu: üniversiteden döner dönmez bilgisayarı açıyor ve çalışmaya ya da makinenin imkânlarını keşfetmeye koyuluyordu. Kısa süre içinde kendisi için ortaya hayret verici sonuçlar çıkaran çok basit programlar keşfetti, mesela Casa Royal'dan aldığı gariban mikrofon aracılığıyla ses kaydı yapabiliyordu ya da şarkıları rastgele çalabi-

liyordu – şimdi içinde evdeki yirmi dört CD'nin bulunduğu Müziğim klasörüne gururla bakıyordu. Bir yandan Roberto Carlos'un bir baladının yerini Sex Pistols'a bırakmasına hayranlık duyarak bu şarkıları dinliyor, öbür yandan asla bitmiş kabul etmediği şiirleriyle uğraşıyordu. Evde soba yoktu, Max bazen soğuğu, zarif sesi buzdolabının boğuk sesiyle, dışarıdan gelen seslerle ve korna gürültüsüyle karışan bilgisayar kasasını dizleriyle okşamak suretiyle alt ediyordu. İnternetle ilgilenmiyordu, internete güvenmiyordu, yine de bir arkadaşı annesinin evinde ona bir e-posta adresi almıştı, Max bilgisayarını internete bağlamayı ve söylenenlere bakılırsa her şeyi mahvedebilecek virüs yuvası disketleri bilgisayarına sokmayı reddediyordu.

O aylar içinde apartman dairesini ziyaret eden az sayıda kadın gün doğmadan, hatta duş bile almadan ya da kahvaltı bile etmeden çıkıp gitmiş ve bir daha geri gelmemişti. Fakat yazın başında biri yatıya kalmıştı, hatta kahvaltı da etmişlerdi: Claudia. Bir sabah duştan çıktıktan sonra Claudia kapalı ekranın karşısında durdu, yeni beliren kırışıklıkları ya da başka izleri veya hemen görülmeyen sivilceleri arıyor gibiydi. Yüzü esmerdi, dudakları kalın değil inceydi, boynu uzun, elmacık-kemikleri çıkık, koyu yeşil gözleri çekikti, saçları ıslak omuzlarına iniyordu: uçları omuz kemiklerine batan bir sürü iğneyi andırıyordu. Max'ın evine bizzat getirdiği havlusuyla vücudunu iki kez sarabiliyordu. Haftalar sonra Claudia banyo için bir de ayna getirdi ama hâlâ, yansıyan görüntü mat olduğundan yüzünün ana hatlarından başka bir şey görmesi ne kadar zor da olsa, kendisine ekranda bakmaya devam ediyordu.

Seviştikten sonra Max genellikle uyuyordu, Claudia'ysa bilgisayarın başına giderek hızlı hızlı solitaire, pürdikkat mayın tarlası ya da orta seviyede satranç oynuyordu. Bazen Max kalkıyor ve gelip yanında duruyordu, bir sonraki oyunla ilgili

öğütler veriyor ya da saçlarını, omzunu okşuyordu. Claudia fareyi sağ eliyle, sanki biri elinden kapacakmış ya da kapkaççının gözüne kestirdiği cüzdanymış gibi tutuyordu ama dişlerini sıkıp gözlerini kocaman açsa da her defasında Max'a izin veren, daha çok okşamasını isteyen gergin bir gülücük atıyordu. Belki de o yanındayken daha iyi oynuyordu. Oyun bitince ağır ve uzun bir sevişmeyi başlatmak için Max'ın kucağına oturuyordu. Ekran koruyucu hercai çizgiler halinde Claudia'nın omuzlarına, sırtına, poposuna ve yumuşak kalçalarına düşüyordu.

Kahvelerini yatakta içiyorlardı ama arada bir –Claudia'nın söylediği üzere– doğru düzgün kahvaltı etmek için masada yer açıyorlardı. Max klavyeyle monitörü söküyor, yere koyuyordu, bu şekilde ayak darbelerine ve ekmek kırıntılarına maruz kalıyordu ama Claudia bilgisayarı ara sıra camsil ve mutfak beziyle siliyordu. Bütün başına gelenlere rağmen makine örnek bir direnç göstermişti: bütün o süre boyunca Windows her zaman düzgün açıldı.

30 Aralık 2001'de, alınışının üzerinden neredeyse iki yıl geçtikten sonra bilgisayar Ñuñoa Mahallesi'nde daha büyük bir daireye taşındı. Artık yaşam koşulları çok daha iyiydi: kendisine ait bir odası vardı, eski bir kapı ve iki sehpayla bir çalışma masası kurmuşlardı. Claudia, solitaire ve bitmek bilmeyen satranç partilerinden daha gelişmiş etkinliklere yöneldi – mesela bilgisayara bir dijital fotoğraf makinesi bağladı, makinede yakın zamanda yaptıkları seyahatte çektikleri onlarca fotoğraf vardı, bu seyahat Max ve Claudia evli olmadığından tam olarak balayı sayılmasa da bu işlevi üstlenmişti. Bu görüntülerde Claudia arkasında denizle ya da içi Meksika şapkalarıyla, kocaman haçlarla ve kül tablası yerine de kullanılan midye kabuklarıyla dolu ahşap bir odanın içinde poz veriyordu. Claudia

fotoğraflarda ciddi ya da gülmesini zar zor tutarken, çıplak ya da üzerinde azıcık kıyafetle, ot içerken, içki içerken, göğüslerini kaparken ya da muzipçe gösterirken çıkıyordu (“Yüzün karşı konulamayacak kadar ateşli” diye yazmıştı Max seks ve şiirle geçen bir öğle sonrasında). Sadece kayalıkların ya da dalgaların ya da ufukta batan güneşin görüldüğü, postere benzeyen ya da poster taklidi yapan fotoğraflar da vardı. Max sadece iki fotoğrafta görünüyordu ve sadece birinde ikisi birbirlerine sarılmış, bir sahil lokantasında arkadaki tipik manzara içinde gülümsüyorlardı. Claudia günlerce bu fotoğrafları düzenlemek için uğraştı – bazen ünlem işaretleri ya da üç noktayla biten gereğinden uzun cümlelerle dosyaları yeniden isimlendiriyordu, sonra onları farklı seyahatlere aitlermiş gibi çeşitli klasörlere dağıtıyor ama ardından tekrar birleştiriyordu; birkaç yıl içinde bu klasörlerin sayısının artacağına inanıyordu, gelecekte yapacağı yüz seyahate ait fotoğrafların bulunduğu elli, yüz klasör, çünkü seyahatler ve fotoğraflarla dolu bir hayat sürmeyi istiyordu. Deterjandan çıkan Pembe Panter oyununda beşinci seviyeyi geçmeye çalışırken de bilgisayar karşısında saatler harcıyordu. Umutsuzluğa kapıldığında Max her ne kadar bilgisayar oyunları konusunda beceriksiz olsa da ona yardım etmeye uğraşıyordu. Ekranaya gömülmüş gergin halleri, bir an evvel çözümlenmesi gereken, memleketin ya da dünyanın kaderinin bağlı olduğu çetin problemlerle uğraştıkları izlenimini veriyordu.

Her zaman birlikte değillerdi, çünkü artık Max geceleri çalışıyordu –asistanlık sınavını geçememişti ya da daha doğrusu sınavı profesörün yeni manitası kazanmıştı (“Bu işler böyledir”)– Claudia’ysa sigorta satıyordu, bir yandan da bir tür lisansüstü programına devam ediyordu ya da yeterliliğe hazırlanıyordu, ya da tez yazıyordu, ya da belki bitmek bilmeyen bir

lisansın son yılındaydı. Bazen birbirlerini hiç görmeden bir ya da iki gün geçirdikleri oluyordu – Claudia onu işten arıyor ve uzun uzun konuşuyorlardı, çünkü Max'ın işi tam da telefonda konuşmak ya da uzaktan gelecek ama asla gelmeyen aramaları beklemektir. Galiba senin asıl işin benimle telefonda konuşmak, demişti Claudia bir gece, sağ omzuna kısırdığı ahizeden. Sonra da bir tür hırıltıyla gülmüştü, sanki öksürmek istemiş ama öksürük çıkmamış ya da gülmenin arasına girmiş gibi.

Tıpkı Max gibi Claudia da elle yazmayı ve daha sonra yazdıklarını bilgisayara geçirmeyi tercih ediyordu. Bunlar, içinde sık sık harf hatalarının bulunduğu, çocuk işi fontlarla yazılmış uzun metinlerdi. Bu belgeler kültür yönetimi, kamu politikaları ya da orman rezervleri ve buna benzer konulara dairdi. İnternette araştırma yapması şarttı, o zaman için büyük sayılacak bu değişim çiftin ilk ciddi kavgasını tetikledi, çünkü Max bu adımı atmaya reddediyordu, web sayfalarını ve antivirüs programlarını öğrenmeyi kesinlikle istemiyordu ama boyun eğmesi gerekti. Daha sonra ikinci hiddetli tartışma yaşandı, bir gece Max saatler boyu ısrarla evi aramış ama telefon meşgul çalmıştı. Bir cep telefonu aldılar, ama bu konuşmalar çok pahalıya mal oluyordu, bu nedenle de eve ikinci bir telefon alıp ayrı hat bağlattılar.

O zamana kadar ikisi de e-postayla haşır neşir olmamıştı ama kısa süre içinde birer e-posta bağımlısına dönüştüler, Max'ın esas bağımlılığı, ilerleyen zamanlarda da sürdüreceği pornografiydi, bu da çiftin üçüncü büyük kavgasına neden olmuştu, ama bu iptila aynı zamanda çeşitli deneylerin önünü açmıştı, mesela Claudia için can sıkıcı yüze boşalmalar ya da başta tatsız bir tartışma yaratan ama ardından hazın muhtemel sınırlarına dair keşiflere yol veren azimli anal seks tutkusu gibi.

Sesli *a* ve sessiz *t*'yi işte o zaman kaybettiler. Claudia'nın acilen bir ödev teslim etmesi gerekiyordu, yazarken bu harflerden uzak durmaya çalıştı, hatta bir zamanlar avangard şiir denemeleri yapan Max da ona yardım etmek istedi ama hiçbir işe yaramadı. Ertesi gün kaliteli bir klavye aldılar, siyah renkliydi, üzerinde havalı, pembe multimedya tuşları vardı, başka pek çok fonksiyonun yanında bu tuşlar müziği fareye dokunmadan çalmayı ya da durdurmayı mümkün kılıyordu.

Fakat birkaç aydır büyük bir felaket ilk sinyallerini veriyordu, bazıları kısa süren ve geri alınabilir, bazılarıysa uzun süren ve teslim olup sistemi yeniden başlatmayı gerektiren sebepsiz onlarca tekleme. Olay yağmurlu bir cumartesi günü patlak verdi, normalde o günü sakince televizyon izleyip *sopaipilla*¹ yiyerek ya da en fazla evdeki leğenleri tavanın aktığı bir noktadan öbürüne taşıyarak geçirmeleri gerekiyordu ama günün tamamını yol yordam bilmeden hevesle bilgisayarı tamir etmeye ya da tamir etmeye çalışmaya harcadılar.

Max pazar günü mühendislik okuyan bir arkadaşını aradı. Akşam biterken çalışma masasında iki şişe pisco ve beş kutu kola hâkimiyet kurmuştu ama henüz kimse sarhoş olmamıştı, daha ziyade Max'ın arkadaşının çok ilginç, daha önce hiç rastlanmamış arızayı gidermek için giriştiği belalı tamir işi yüzünden hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Ama belki de sarhoştular ya da en azından Max'ın arkadaşı öyleydi, çünkü birden talihsiz bir hareketle hardiski sildi. Her şey silindi ama artık daha iyi çalışacak, demişti arkadaşı hiçbir şey olmamış gibi, serinkanlı ve biraz önce birinin bacağına kesmiş bir doktorun cesaretiyle övünen edasıyla. Senin suçun gerizekâlı, diye

¹ Şili usulü puf böreği. (ç.n.)

çıkıştı Claudia, sanki gerçekten bacağı ya da belki iki bacağı birden sırf ihmal yüzünden kesilmiş gibi. Max sessizliğini korudu ve teselli etmek için Claudia'ya kucakladı. Arkadaşı piscola'dan biraz abartılı son bir yudum aldı, ağzına bir iki parça gouda peyniri attı ve çıkıp gitti.

Claudia bu kaybı içine sindirmekte zorlandı ama nihayet gerçek bir tamirci buldu, o da işletim sistemini değiştirdi ve her kullanıcı için birer profil oluşturdu, hatta Claudia'nın talebi üzerine Max'ın sonradan ortaya çıkan oğlu Sebastián için de sembolik bir hesap açıldı. Doğru, *bu* daha önceden olmalıydı, sahneye çıkması için aşağı yukarı iki bin kelime aşmaları gerekmişti ama Max da oğlanın varlığını unutup duruyordu: son yıllarda onu ancak bir kez görmüştü, hem de sadece iki günlüğüne. Claudia onu tanımıyordu bile, çünkü Sebastián Temuco'da yaşıyordu. Claudia, Max'la ilişkilerinde haliyle bir kara deliğe ya da kör noktaya dönüşen bu durumu anlamakta zorlanmıştı. En iyisi bu meseleye hiç dokunmamaktı, yine de bu konu arada bir her ikisinin de ağlamasıyla son bulan hiddetli tartışmalarda geçiyordu, en çok gözyaşı dökense Max oluyordu – öfkeyle, gücenerek, utanarak ağlıyordu, sonra da yüzü katlaşıyordu, sanki gözyaşları yüzüne çökmüş gibi; bu klişe bir mecaz ama gerçekten de ağladıktan sonra cildi daha sıkı ve koyu görünüyordu.

Yine de her şey berbat değildi. Claudia anne babasının verdiği parayla göz kamaştırıcı, çokfonksiyonlu –kâğıda baskı yapan, tarama yapan, hatta fotokopi çeken– bir yazıcı alınca büyük bir tutkuyla kapsamlı aile albümlerini bilgisayara geçirmeye koyuldu, meşakkatli bir çalışma yürütüyordu ama bu iş onun için çok eğlenceliydi, çünkü geçmiş kaydetmekten çok bir değiştirme girişimiydi: antipatik akrabaların suratlarını çar-

pıtıyor, kimi ikincil karakterleri siliyor, onların yerine imkânsız misafirler dahil ediyordu, doğum gününe Jim Jarmusch geliyordu, ilk komünyonunu Leonard Cohen'le birlikte alıyordu ya da arkadaşları Sinead O'Connor, Carlos Cabezas ve milletvekili Fulvio Rossi ile birlikte San Pedro de Atacama'ya seyahate gidiyorlardı – montaj çalışmaları pek iyi sayılmazdı ama arkadaşlarını ve kuzenlerini çok güldürüyordu.

Böyle böyle aradan bir yıl daha geçti.

Artık Max sabah vardiyasına geçmişti, böylece teorik olarak birlikte daha çok vakit geçireceklerdi ama bu vaktin büyük kısmını bilgisayarı kullanmak için çekişerek harcıyorlardı. Max artık ilham geldiğinde yazamamaktan şikâyet ediyordu, ki bu doğru değildi, ne de olsa sonu gelmeyen şiir taslakları için hâlâ eski defterlerini kullanıyordu, çünkü hâlâ onları bilgisayara geçirince bozulduklarına, kaybolduklarına inanıyordu. Buna karşılık yıllardır görmediği ve artık özlediği ya da özlediğini düşündüğü insanlara upuzun e-postalar yazmaya başlamıştı. Bu kişilerin bazıları yakınlarda yaşıyordu ya da o kadar uzakta değillerdi, hatta Max'ta telefon numaraları da vardı ama onlara mektup yazmayı tercih ediyordu – yazdıkları e-postadan çok mektuptu, aradaki farkı hâlâ anlamamıştı: hüzünlü, kaba, hatıralarla dolu metinler, yanıtı sonsuza kadar ertelenecek mesajlar yazıyordu, yine de bazen üzerine aynı derecede kafa yorulmuş, boş ve ağlak bir nostaljiye teslim olmuş yanıtlar aldığı oluyordu.

Yaz geldi, aylarca süren hassas pazarlıkların ardından Sebastián da geldi. İkisi birlikte Sebastián'ı almaya otobüsle Temuco'ya gittiler, dokuz saat gidiş, yaklaşık on saat de dönüş. Oğlan sekiz yaşını yeni bitirmişti, vaktinden önce çıkan incecik bıyığın gölgesi ona komik bir yetişkin havası veriyordu.

İlk günler Sebastián çok az konuştu, özellikle de babası ona bir şey söylediğinde. Yoğun hayvanat bahçesi, Fantasilandia ve havuz gezintilerinden evin içinde sıcak akşamüstlerine geçtiler ve belki de kapalı kapılar ardında, eğlenceli olduğu varsayılan manzaralara oranla daha iyi vakit geçirdiler. Seba hiçbir sınırlama olmaksızın Messenger'da arkadaşlarıyla sohbet etmek için kullanıcı profilinden yararlandı. Kısa sürede bilgisayardaki yeteneğini gösterdi, aslında pek de şaşırtıcı sayılmazdı, çünkü o da öbürleri gibi çok küçük yaşlarından itibaren bilgisayarlarla haşır neşir olmuş bir çocuktu ama böylesi bir beceriklilik Claudia ve Max'i etkilemişti. Net ve biraz da bıkkın bir tonla yeni antivirüs programını seçmeleri için onları yönlendirmiş, hatta düzenli olarak disk birleştirmenin gerekliliği konusunda uyarılmıştı. Pembe Panter oyununa gelince, söylemeye gerek bile yok: akıl uçurucu bir hızla oyuna pek çok kez taklalar attırdı, hatta Sebastián'ın Claudia'ya ve babasına oyunun, kendisine son derece basit ve sıkıcı gelen hilelerini ve mantığını öğreterek geçirdiği iki ya da üç akşamın tamamı bu tatilin belki de en görkemli ve tatmin edici anlarıydı. Daha önce babasıyla hiç bu kadar yakın olmamıştı, Claudia'yla da tabiri caizse arkadaş olmuşlardı. Claudia için o kıymetli bir çocuktuktu, öyle diyordu. Sebastián da Claudia'nın güzel olduğunu düşünüyordu.

Temuco'ya hep birlikte döndüler. Seyahat neşeli geçti, yeniden buluşmak için sözleştiler, hediyeler verildi. Fakat dönüş yolu kasvetli ve yorucuydu, gelip çatan şeyin tamı tamına başlangıcıydı. Çünkü neredeyse hemen ertesi gün, belki de dairenin kapısını açtıkları anda, hayat çözülemez bir düğüme dönüştü. Belki Claudia'nın ileri sürdüğü tezlerden ve verdiği öğütlerden ("İlişkiyi düzelttin, şimdi de koruman gerek", "Eğer bağlantıyı koparırsan onu yeniden kaybedersin", "Seba'nın

annesini iyi bir kadın”) ya da belki sadece ondan sıkıldığından ötürü Max içine kapandı, bezgince dolaştı. Huzursuzluğunu saklamıyordu ama ruh haline dair tek kelime etmiyordu, Claudia’nın arka arkaya sorduğu soruları duymazlıktan geliyor ya da isteksizce veya tek heceli kelimelerle yanıt veriyordu.

Bir gece eve sarhoş döndü, Claudia’ya selam bile vermeden gidip yattı. Claudia ne yapacağını bilemedi. Yatağa gitti, ona sarıldı, yanında uyumaya çalıştı ama yapamadı. Bilgisayarı açtı, internette gezindi ve birkaç saat klavyedeki okları kullanarak Pac Man oynadı. Sonra bir taksi çağırıp beyaz şarapla mentollü sigara almak üzere büfeye gitti. Oturma odasındaki masada parke zemindeki yarıklara, beyaz duvarlara, elektrik düğmelerinin üzerindeki önemli olmayan sayısız parmak izine bakarak şişenin yarısını içti – benim parmaklarım, artı Max’ın parmakları, artı herhangi bir zamanda bu dairenin ışıklarını yakanların parmakları, diye düşündü. Sonra bilgisayarın başına döndü, Max’ın profilini açtı, daha önce yaptığı gibi büyük harflerle, arkasından küçük harflerle muhtemel şifreleri denedi – *charlesbaudelaire*, *nicanorparra*, *anthrax*, *losprisioneros*, *starwars*, *sigridalegria*, *blancalwin*, *mezbahano5*, *laetitiacasta*, *juancarlosonetti*, *monicabellucci*, *alıklarbirliği*. Endişe içinde bir sigara, beş sigara içti, kendini belirsiz bir ritimle büyüyen ve küçülen yeni bir ıstıraba bıraktı. Daha önce tevazudan ya da kendine güvenmediğinden ötürü denemediği çok muhtemel bir ihtimal üzerine çokça düşündü ve hedefi vurdu: *claudiatoro* yazdı ve sistem o anda yanıt verdi. E-posta programı açtı, şifreye gerek yoktu. Bir an durakladı, kadehine biraz daha şarap koydu, az kalsın vazgeçiyordu ama artık oradaydı, irkitici Gelen Kutusu’nun ve daha da ürkünç Gönderilmiş Postalar klasörünün önünde. Artık geri dönmek mümkün değildi.

Sırasına bakmadan aslında masum olan ama yine de onu

inciten mesajları okudu – okudukları pek çok kez *sevgili* kelimesi, pek çok kucaklama (“kocaman kucaklıyorum”, “iki kez kucaklıyorum” ve belki biraz daha özgün formüller, “kucağın”, “kucağım”, “seni kucaklıyorum”, “seni kucaklıyor” gibi), pek çok kez geçmişe atıftı ve bugünden, gelecekte bahsetmesi gerektiğindeki o kuşku uyandırıcı muğlaklıktı. Kendisi dahil herkesin e-postalarında bulunan küçük ya da yoğun flörtleşmeler de zuhur etmişti ama Claudia’nın tanımadığı kadınlarla buluşmalara dair aşikâr biçimde beş mesaj silsilesi vardı. Claudia’ya esas dokunan kendisinin görünmezliğiydi, çünkü Max ondan hiç bahsetmiyordu ya da Claudia’nın okuduğu mesajlarda adı hiç geçmiyordu, biri hariç, o mesajı bir arkadaşına göndermişti, ilişkinin iyi gitmediğini itiraf ediyordu ve açık açık artık onunla sevişmeyi istemediğini, her an bitirebileceklerini söylüyordu.

E-postaları kapadı, sabaha karşı uyumaya gitti, şaraptan çok öfkeden sarhoş olmuştu. Vakit öğleden sonrayı geçince uyandı, yalnızdı: bitkin halde bilgisayara doğru yürüdü –yan odadaydı ama ona uzun bir yolu geçmiş, bu odaya ulaşmak için çeşitli engeller aşması gerekmiş gibi gelmişti– ve bilgisayarı açmak yerine güneşin ekrandaki yansımalarını izledi. Panjurları kapadı, gözyaşları boynuna kadar inip göğüslerinin arasındaki yarınta kaybolurken mutlak karanlık istiyordu. Bluzunu çıkardı, kalcık meme uçlarına, düz ve yumuşak karnına, dizlerine, buz gibi zemine yapışmış parmaklarına baktı. Sonra gözyaşlarıyla ıslanan elleriyle ekranı temizledi, ya da daha doğrusu kirletti. Parmaklarını ve parmak boğumlarını öfkeyle yüzeyde gezdirdi, tıpkı bir bezle ovuyormuş gibi. Ardından bilgisayarı açtı, bir Word dosyasına kısa bir not yazdı ve valizini toplamaya başladı.

Ertesi pazar birkaç kitabı ve yazıcıyı almak için geri döndü. Max üzerinde iç çamaşırıyla bilgisayarın karşısında Claudia'ya upuzun bir e-posta yazmakla meşguldü, ona binlerce şey anlatıyor ve ondan özür diliyordu ama dolaylı bir şekilde, daha ziyade şaşkınlığını ve vasatlığını ortaya çıkararak cümlelerle. Çalışma masasının üzeri yedi ya da sekiz dosya kâğıdına yazılmış mektup taslaklarıyla doluydu, bir yandan Max bunun haksızlık olduğunu, mektubun henüz bitmediğini, hatalarla dolu olduğunu, meseleleri açık seçik anlatmakta zorlandığını söylerken Claudia da bu gönderilmemiş mesajın farklı versiyonlarını okuyor ve nasıl kati bir cümlenin bir sonraki taslakta muğlak hale geldiğini, sıfatların nasıl değiştiğini, Max'ın Claudia'ya sefil görünen vurucu ifadeleri bulmaya çalışarak bazı cümleleri nasıl kesip yapıştırdığını, belki de mesaj daha uzunmuş gibi durursa Claudia'nın onu affedeceğine inanarak satır aralıklarını, harflerin boyutlarını, karakterler arasındaki boşlukları değiştirerek nasıl zevklendiğini inceliyordu – kendisini ittiğinde bunu düşünüyordu, Claudia'nın bileklerini kavramıştı, hem de bileklerinden tutulmaktan ne kadar nefret ettiğini bile bile: itişme sırasında göğüslerine vurdu, Claudia da dört tokatla karşılık verdi ama Max yılmadı, onu ikiye katladı ve zorla arkasına dayandı, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde, vahşice. Claudia klavyeyi kapıp kendini savunmayı denedi ama beceremedi. İki dakika sonra Max cılız bir şekilde boşaldı, Claudia yüzünü dönerek tıpkı ateşkes ilan ediyormuş gibi gözlerini gözlerine dikti ama ona sarılmak yerine dizini taşaklarına geçirdi. Max acıdan kıvrılırken Claudia yazıcının fişini çekip onu bu evden sonsuza kadar uzaklaştıracak bir taksi çağırdı.

Max uçsuz bucaksız ama anlık bir rahatlama hissetti. Claudia'nın rahatlama daha geç geldi ama kesindi, üç ay sonra

Milli Kütüphane'nin merdivenlerinde karşılaştılar ve Max en ufak bir utanç belirtisi göstermeden, büyük bir istekle yeniden birlikte olmaları için yalvardığında bundan zerre kadar etkilenmedi.

Max eve yorgun ve öfkeli döndü, birkaç gündür yine tekeleyen bilgisayarı alışkanlıkla açtı, bu sefer kararlıydı ya da en azından Max böyle olduğuna inanıyordu – Birine hediye edeceğim, içinde ne olduğu önemli değil, demişti ertesini gün mühendis arkadaşına, o da bilgisayarını çok saçma bir rakama satın almayı teklif etti. Hayatta olmaz, diye yanıt verdi Max. Bilgisayarı oğluma vereceğim. Mühendis arkadaşı istemeye istemeye harddiske format attı.

O cuma gecesi Max Temuco'ya doğru yola koyuldu. Bilgisayarı paketleyecek zamanı olmadı, bu yüzden fareyle mikrofonu bir torbaya attı, kasayla klavyeyi de koltuğun altına yerleştirdi ve dokuz saat boyunca dizlerinin üstündeki ağır ekranla seyahat etti. Yolun ışıkları yüzüne vuruyordu, tıpkı onu çağırıyormuş, davet ediyormuş ya da bir sebeple her şey için suçluymuş gibi.

Max, Temuco'da yolunu bulamadı, adresi yazmamıştı. Hatırladığını sandığı bir yolu bulana kadar biraz dolandı. Temuco'ya sabah onda varmıştı, zombi gibiydi. Sebastián onu görünce Claudia'yı sordu, sanki sürpriz babasının beklenmedik gelişi değil de babasının sevgilisinin gelmeymiş gibi. Gelemedi, dedi Max nasıl yapacağını bilemediği şekilde onu kucaklarken. İlişkiniz bitti mi? Hayır, ilişkimiz bitmedi. Gelemedi, hepsi bu: büyükler çalışır.

Oğlan hediye için büyük bir nezaketle teşekkür etti, annesi Max'a iyi davrandı ve isterse divanda yatabileceğini söyledi. Ama kalmak istemedi. Kadının ikram ettiği acı mate çayından

birkaç yudum aldı, bir dilim peynirli böreği midesine indirdi ve on iki otuz otobüsüne yetişmek için terminale gitmek üzere oradan ayrıldı. Çok meşgulüm, o kadar çok işim var ki, demişti onu getiren taksiye binerken. Sebastián'ın saçlarını haşince karıştırdı, onu alnından öptü.

Sebastián yalnız kaldığında bilgisayarı kurdu ve şüphelendiği şeyi doğrulamış oldu: bu kendisinininkinden çok daha düşük model bir bilgisayardı. Yemekten sonra annesinin kocasıyla çok güldüler. Sonra ikisi birlikte bodrum katında bilgisayarı koymak için yer açtılar, o zamandan beri hâlâ orada, nasıldeler, daha iyi zamanların gelmesini bekliyor.